2026. gadā par Rīgas Natālijas Draudziņas vidusskolas direktori tiek iecelta Sarmīte Arbidāne

2025./2026. mācību gadā Rīgas Natālijas Draudziņas vidusskolas direktora pienākumu izpildītāja sākotnēji ir Rīgas Centra Humanitārās vidusskolas direktore Ineta Rudzīte, vēlāk RNDV mācību pārzine Kitija Umbraško

2024. gadā par Rīgas Natālijas Draudziņas vidusskolas direktoru tiek iecelts Māris Zāģeris

2015. gadā pēc skolotāju un audzēkņu balsojuma no skolas ilggadējā kulturoloģijas skolotāja Andreja Māra Eizāna piedāvātajām skicēm tiek izvēlēts skolas jaunais skolas simbols, kurā apvienoti Natālijas Draudziņas ģimnāzijas un Rīgas 99. vidusskolas simboli - pūcīte ar vienu pavērtu spārnu, kas tur atvērtu grāmatu otrā spārnā

2013. gada 1. augustā Rīgas Centra sākumskola atkal tiek pievienota Rīgas Natālijas Draudziņas vidusskolai

2011. gadā Rīgas skolu tīkla pilnveides īstenošanas ietvaros Natālijas Draudziņas ģimnāzija un Rīgas 99. vidusskola tiek reorganizētas, izveidojot Rīgas Natālijas Draudziņas vidusskolu. Par direktoru tiek iecelts Pēteris Ševčenko

2002. gada oktobrī tiek izveidota skolēnu pašpārvalde

1996. gada 1. septembrī, atdaloties no Natālijas Draudziņas ģimnāzijas un kļūstot par autonomu mācību iestādi, sāk darbu Rīgas Centra sākumskola. Par skolas direktori tiek iecelta Anna Znatnaja.
Tiek izveidota Natālijas Draudziņas ģimnāzijas mājas lapa

1992. gadā tiek atjaunots skolas simbols – pūcīte; tās jaunā veidola autors ir ilggadējais kulturoloģijas skolotājs mākslinieks Andrejs Māris Eizāns

1991. gada jūlijā Natālijas Draudziņas vidusskola kļūst par ģimnāziju

1990. gadā 3. pagarinātās darbadienas skola pārtop par Rīgas 99. vidusskolu

1990. gada 8. decembrī vecajā Ģertrūdes baznīcā, atzīmējot skolas 95. gadadienu, piedaloties 700 absolventiem un skolas absolventu korim "Saulgrieži", mācītājs Romāns Skuja, kurš pats 1940./41. mācību gadā ir mācījies Draudziņas ģimnāzijā, iesvēta skolas karogu.
Par Natālijas Draudziņas vidusskolas direktoru tiek iecelts Māris Sika

1989. gada decembrī Rīgas 7. vidusskola atgūst Natālijas Draudziņas vārdu

1988./1989. Rīgas 7. vidusskolā mācās vislielākais skolēnu skaits visā pastāvēšanas laikā – 1985

1987. gadā par Rīgas 3. pagarinātās darbadienas skolas direktoru tiek iecelts Pēteris Ševčenko

1986./87. mācību gada sākumā Rīgas 3. pagarinātās darbadienas skolas direktora vietas izpildītāja ir skolotāja Indra Mauriņa

1982. gadā Rīgas 24. vidusskola tiek reorganizēta un tās vietā atver pamatskolu – Rīgas 3. pagarinātās darbadienas skolu. Par skolas direktoru tiek iecelts Rojs Jefimenko

1982. gadā no skolas nosaukuma nenoskaidrotu iemeslu dēļ nozūd Natālijas Draudziņas vārds, tā tiek dēvēta par Rīgas 7. vidusskolu

1981. gadā par Natālijas Draudziņas skolas direktori tiek iecelta Irēna Bitlere

1980. gadā Rīgas Natālijas Draudziņas 7. vidusskolā tiek dibināts jauktais koris "Saulgrieži" (vadītāja Baiba Tomiņa - Mangule)

1979. gadā par Rīgas Natālijas Draudziņas 7. vidusskolas direktoru tiek iecelts Gunvaldis Gudermanis

1975. no šī gada līdz 1983. gadam notiek skolas rekonstrukcija un skolai tiek piebūvēti 3 korpusi

1974. gadā tiek izstrādāts Rīgas Natālijas Draudziņas 7. vidusskolas rekonstrukcijas projekts (skolas paplašināšanai, lai tajā varētu mācīties 1600 skolēnu), autors - arhitekts Edgars Šēnbergs

1973. gadā par Rīgas Natālijas Draudziņas 7. vidusskolas direktoru tiek iecelts Antons Rudzis

1971. gadā ar Rīgas pilsētas Izpildkomitejas lēmumu Rīgas Natālijas Draudziņas 7. vidusskola tiek pārcelta no K. Marksa ielas (tagad Ģertrūdes iela) 32 uz bijušās Rīgas 50. vidusskolas telpām (tagad Rīgas Centra Humanitārā vidusskola) Sarkanarmijas ielā (tagad Bruņinieku iela) 24A

1971. gadā par 24. vidusskolas direktori tiek iecelta Guna Šestakova

1966. gadā par Rīgas Natālijas Draudziņas 7. vidusskolas direktori tiek iecelta Maija Kalnarāja

1962. gadā par Rīgas 24. vidusskolas direktori tiek iecelta Erna Eglova

1957. gadā par Rīgas Natālijas Draudziņas 7. vidusskolas direktoru tiek iecets Kārlis Priedītis

1956. gadā par Rīgas Natālijas Draudziņas 7. vidusskolas direktori tiek iecelta Erna Eglova

1952. gadā tiek nolemts apvienot Rīgas 2. un 24. septiņgadīgo skolu, izveidojot Rīgas 24. vidusskolu, par skolas direktori tiek iecelta Antoņina Brazeviča

1952. gadā Natālijas Draudziņas vidusskolu apvieno ar 30. septiņgadīgo skolu

1950. gadā par Rīgas 24. pamatskolas direktoru tiek iecelts A. Kurciņš

1949. gada 22. janvārī pārtrūkst Natālijas Draudziņas 84 gadus ilgais dzīves pavediens. Izvadīšana uz atdusas vietu Torņakalna kapos notiek no skolas telpām

1948. gadā par Rīgas Natālijas Draudziņas 7. vidusskolas direktori tiek iecelta Eleonora Puķudruva

1945. gada 24. janvārī ar Rīgas pilsētas Izpildkomitejas 50. lēmumu skola atgūst Natālijas Draudziņas vārdu un tiek nosaukta par Rīgas Natālijas Draudziņas 7. vidusskolu

1944. gadā, atjaunojoties padomju varai, par skolas direktoru tiek iecelts Andrejs Stūressteps

no **1941**. līdz **1944**. gadam (vācu laikā) skola telpās ir izvietota vācu armijas lazarete, mācības notiek Rīgas pilsētas 1. ģimnāzijas telpās (vakara maiņā) un citur, un skola šajā periodā tiek pārdēvēta par Rīgas 3. vidusskolu. Par skolas direktoru iecel Vasiliju Balodi, bet Natālijai Draudziņai tiek atstāts goda direktrises tituls

1940. gadā pēc PSRS okupācijas tiek izdoti jauni rīkojumi, līdz ar to Rīgas pilsētas Jaņa Rozentāla (24.) pamatskola tiek pārdēvēta par Rīgas pilsētas 24. pamatskolu, bet Rīgas pilsētas Kārļa Baumaņa (26.) pamatskola tiek pārdēvēta par Rīgas pilsētas 26. pamatskolu

1940. gada 6. septembrī Natālija Draudziņa ierodas Latvijas PSR Izglītības pārvaldē un iesniedz priekšlikumu par skolas atdāvināšanu Rīgas pilsētai. Dāvinājumu pieņem jurists profesors Oto Grīnbergs. Mācību iestāde tiek pārdēvēta par Rīgas pilsētas 7. skolu un tai tiek pievienotas pamatskolas klases

1938./39. – ar šo mācību gadu Jaņa Rozentāla (24.) pamatskola turpmāk uzņem vienīgi meitenes, bet Kārļa Baumaņa (26.) pamatskola – zēnus

1937. gadā Rīgas izglītības valde nolemj skolām dot latviskus nosaukums un Rīgas pilsētas 24. pamatskola pārtop par Rīgas pilsētas Jaņa Rozentāla (24.) pamatskolu, bet Rīgas pilsētas 26. pamatskola par Kārļa Baumaņa (26.) pamatskolu

1926. gada 16. decembrī Izglītības Ministrija apstiprina Natālijas Draudziņas ģimnāzijas statūtus; atsevišķi tiek apstiprināti bērnudārza, pirmsskolas un bērnudārza audzinātāju kursu statūti

1925./26. sākot ar šo mācību gadu ģimnāzijā ir divi nozarojumi – neoģimnāzija (bez latīņu valodas) un reālģimnāzija (ar latīņu valodu). Skolai ir humanitāra ievirze – te var apgūt arī vācu, angļu, franču un krievu valodu, un tās nosaukums ir Natālijas Draudziņas ģimnāzija

1924./25. piemērojoties citām Latvijas pamatskolām, Natālijas Draudziņas pamatskolas un sagatavošanas klasēs sāk uzņemt arī zēnus

1922. gadā Latvijas valsts atpērk Rēveles (mūsdienās Tallinas) un Suvorova (mūsdienās Krišjāņa Barona) ielas stūrī esošo dzīvojamo ēku no tās īpašnieka un pārbūvē, lai atvērtu divas skolas – Rīgas pilsētas 24. un 26. pamatskolu

1922. gada 1. oktobrī Natālijas Draudziņas ģimnāzijā tika atjaunotas bērnu dārza un pirmsskolas klases, kā arī vienīgie bērnudārza audzinātāju kursi Latvijā. Bērnudārzu kursu pedagoģiskais vadītājs un N. Draudziņas ģimnāzijas inspektors ir teoloģijas profesors Eduards Zicāns

1919. gada rudenī Natālija Draudziņas jaunkundze atkal ir direktore un veido savu skolu par privātu sieviešu vidusskolu. Atbilstoši Latvijas skolu likumam skola tiek sadalīta seškласīgā pamatskolā un četrklasīgā vidusskolā – N. Draudziņas sieviešu pamatskolā un N. Draudziņas sieviešu neoģimnāzijā. Pavasarī tikko atjaunoto mācību iestādi nacionalizē Latvijas Padomju valdība. Par skolas direktoru tiek iecelts viens no skolas pedagogiem – Kārlis Šops. Natālija Draudziņa turpina darbu skolā kā matemātikas skolotāja

1918. gada aprīlī pēc atgriešanās Rīgā Natālija Draudziņa veltīgi mēģina saņemt oficiālu okupācijas varas (vācu) iestāžu atļauju atkal atvērt savu skolu ar latviešu mācību valodu. Līdz vāciešu aiziešanai no Latvijas mācības notiek skolotāju dzīvokļos

1916. gada vasaras nogalē Natālijas Draudziņas ģimnāzija pārceļas uz Igauniju, Tērbatu (tobrīd Jurjevu, tagadējo Tartu), kur tiek atvērta pamatskola un ģimnāzija. Mācības notiek no oktobra divu igauņu skolu telpās pēcpusdienas maiņā

1915./16. Pirmā pasaules kara laikā Natālijas Draudziņas ģimnāzija tiek evakuēta uz Krieviju, Rjazaņas guberņu, vecu skolas ēku Zinkinu sādžā

1910. gadā Ģertrūdes ielā 32 speciāli Natālijas Draudziņas privātģimnāzijai tiek uzcelta jauna sešstāvu ēka (projektējis izcilais arhitekta Eižens Laube)
Skolai piešķir valsts skolas tiesības un pielīdzina Krievijas Tautas Izglītības ministrijas sieviešu ģimnāzijām

1906. gada aprīlī skolas ceturtās, sestās un septītās (vēlāk arī astotās) klases skolniecēm tiek piešķirtas tiesības eksaminēties pašu skolā mācību apgabala deputāta klātbūtnē un vadībā

1904. gadā skola saņem atļauju pārveidošanai par pirmās šķiras septiņklašu sieviešu skolu un rudenī tiek atvērta piektā vispārizglītojošā klase

1903. gada rudenī skolā tiek atvērta piektā (pedagoģiskā) klase audzēkņu sagatavošanai mājskolotāju eksāmenam. Tiek atvērts arī bērnu dārzs un guvernanšu un bērnudārza audzinātāju kursi

1900. gadā skola pārceļas uz telpām Ģertrūdes ielā 24

1896./97. mācību gadā skola pārceļas uz telpām Ģertrūdes ielā 30

1895. gada 14. decembrī ar Tautskolu inspektoru Friča Brīvzemnieka (Treilanda) un Ernesta Grāvīša atbalstu Rīgā tiek atklāta privāta otrās šķiras četrklašu meiteņu skola ar sagatavošanas klasi, kas idejiskā ziņā ir tiešā pēctece N. Draudziņas dibinātajai privātajai otrās šķiras četrklašu meiteņu skolai Jelgavā (darbojās septiņus gadus). Sākotnēji skolas telpas atrodas trīsistabu dzīvoklī namā, kas atrodas tagadējo K. Barona un Lāčplēša ielas stūrī. Pirmajā mācību gadā skolā mācās 69 meitenes

1864. gada 14. decembrī Kauņas guberņā (mūsdienu Lietuvas teritorijā) Jonišķos zemkopja ģimenē piedzimst **Natālija Draudziņa**.